

Manioasa de George Cosbuc

Cosbuc isi inzestreaza eroii cu o mare naturalitate. Gandurile, gesturile, miscarile exprima puritate. Daca in poezia anterioara fata era cea care-si exprima naduful, aici flacaul e chinuit de capriciile iubitei; el resimte o ciudata suferinta amestecata cu nedumerire si ciuda, provocata de atitudinea fetei.

Rememorarea clipelor de iubire ("Am sa merg mai inspre seara / Prin dumbravi ca mai demult, / In privighetori sa-mi para / Glasul Linei ca-l ascult") alterneaza secvential cu nedumerirea ("si, cand trec, Lina s-ascunde, / li vorbesc, si nu-mi raspunde. / Nu-mi raspunde! / si-o intreb, si nu-mi raspunde! / si ma mir - ce i-am facut!"). Acest joc al alternantelor exprimata o derutanta labilitate a starilor sufletesti. Chipul fetei, pastrat in sufletul tanarului, aduce cu sine imaginea candorii, a frumusetii pure: "Vantul ii salta-n cosita / si-i facea floare-n obraz" (...) Ochii unui inger scump au albastrul de cicoare (...) Ochii ei frumoși și dragi".

Exclamațiile și interogațiile retorice au rezonanță unor ecouri care frâng inima îndrăgostitului. Mania fetei, inexplicabilă pentru flacau, este ilustrată printr-o comparație de sorginte populară, extrem de sugestivă: "și vedeam ca-i umbla ochii, / Umbla ochii! / Ca la serpi, îi umbla ochii, / și mă mir ce i-am facut!". Dorul, iubirea sunt exprimate tot prin sintagme metaforice și comparații aparținând limbajului poetic popular: "Azi ard hainele pe mine, / Mi-e greu capul ca de lut, / Stau în prag - și ea nu vine".

În întregul ei, poezia este cântecul unei vârste ingenue.